

[Larsen-Ledet]

Det kan vi sætte i perspektiv ved at sammenligne med USA, hvor der årligt bliver etableret omkring 600.000 nye virksomheder, hvilket svarer til, at vi i Danmark skulle etablere 13.000 virksomheder om året, og der mangler i hvert fald et langt stykke af vejen, inden vi når disse tal. Det er tal, som taler deres tydelige sprog.

Der er ingen tvivl om, at der er mange perspektivrige iværksætterremner, men de savner motivation til at gå i gang med at realisere deres koncept eller deres idé. Fortjenesten er for svær at få øje på til, at man vil tage den store risiko eller det store spring, der ligger i at starte, og her er det særligt skatteforhold, der kan virke begrænsende. Og vi bør nok også her tænke igennem, hvordan vores skattesystem kan virke som en stopklods for realiseringen af nye, spændende produktideer. Vi er parat til at drøfte skattelettelser på forskning og udviklingsarbejde, skattelettelser for nyetablerede inden for industrien samt – med hensyn til formueskatten – nedslag for fysiske erhvervsaktiver.

Vi ved allerede, at nogle af de væsentlige barrierer for iværksættere består i finansiering, i markedsføring, i ledelse og i mangel på kapacitet til at overskue de forskellige støttemuligheder, der eksisterer til opstart og produktudvikling. Det er barrierer, vi ikke behøver at foretage en undersøgelse for at identificere, det ved vi i forvejen.

Med hensyn til finansieringen af en opstart kan der foreslås flere løsninger, men det bliver for omfattende her.

De tre øvrige funktioner vil kunne afhjælpes ved, at man samtidig med en udbygning af systemet decentraliserer støtteordningerne, således at der på lokalt eller regionalt plan kunne udløses flere ressourcer til opsøgende virksomhed. Den opsøgende virksomhed kunne f.eks. varetages af nogle blandede offentlige/private udviklingselskaber, som eventuelt kunne indtræde med en joint venture-kapital.

Endelig vil jeg fremhæve de muligheder, der ligger i Planstyrelsens ideer om at tilbyde nedlagte landbrugsejendomme til iværksættere for en relativt lav husleje. Der er mange sådanne bygninger, der står tomme, og det kunne være et skub, som kunne give iværksættere mulighed for at etablere sig hurtigt og uden større udgifter.

Vi vil i den kommende tid fra Det Radikale Venstres side i en forlængelse af disse kommentarer undersøge de politiske muligheder for en ekstraordinær indsats til forbedring af iværksætterens vilkår. Det er afgørende for os at sørge for den fornyelse, som skabes gennem knopskydning og anden form for iværksættelse af nye virksomheder, og sikre os de bedste betingelser.

Det gælder så meget mere, som vi efterhånden får en mistanke om, at iværksættere og mindre virksomheder ikke har den helt store bevågenhed i Industriministeriet, og det er en mistanke, der forstærkes, når man erfarer, at Industrirådet, som det hedder, løbende har været med til at tilpasse den industripolitiske redegørelse, så den kunne være smagelig. Det er så et spørgsmål, om Industrirådet varetager iværksætteres eller de mindre virksomheders interesser, og dér er jeg altså bange for, at det mere varetager de store og etablerede virksomheders interesser. Derfor må vi kraftigt protestere mod den fortrinsstilling, der her er tale om.

Det sidste punkt, jeg gerne vil ind på, er fordelingen af aktiviteterne i den samlede erhvervs politik imellem de forskellige ministerier. Her er vi inde på området koordinati on, en funktion, hvis betydning er understreget gennem hele redegørelsen, men det viser sig, at vi skal have en 5-6 redegørelser, én for hvert sektorområde knyttet til den dynamiske erhvervs politik. Vi har allerede en fornemmelse af, at der eksisterer en strid mellem Udenrigsministeriet og Industriministeriet og deres respektive ministre om, hvem eksportpolitikken sorterer under. Det ville være rart, hvis industriministeren med det samme kunne give en afklaring af denne konflikt. Vi kan i vores nuværende situation simpelt hen ikke være tjent med, at to ministerier modarbejder hinanden på et så vitalt område som eksportpolitikken.

Redegørelsens fokusering på koordination vil i så tilfælde miste sin troværdighed. Man bør tilstræbe en koordinering, så man ikke har strammere grænser, end at opgaverne kan løses dér, hvor man er bedst til det. Det ville i hvert fald være godt, hvis denne mål sætning kunne være ledetråden, så striden om, hvor opgaverne skal placeres, ikke kommer til at virke belastende for bestræbelserne på at fremme en dynamisk og en god erhvervs politik.